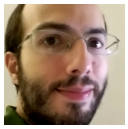
Discapacitat

Per JoanM el ds., 04/11/2017 - 08:00

Jesús, fa temps que em vas dir a cau d'orella aquest secret: una discapacitat sempre et capacita per altres universos.
Solem mesurar les coses com ho fa la gent poderosa: segons la força, els diners, l'eficàcia, l'èxit comercial... Sovint l'Església mateixa tenim la temptació de caure en aquestes balances: els números, l'impacte "comercial" als joves del nostre producte "Jesús", els èxits del nostre grup als mitjans de comunicació, la capacitat parroquial d'influir el poble... com si això fos el més important. Però tu et quedes mut, mirant-nos, parlant en el silenci d'una manera de regnar de Déu amb altres horitzons: el més fràgil a la comunitat serà posat al centre; la fe i la justícia es practiquen abans de ser proclamades als ambons; l'important és el testimoni, no els resultats; la gestió de projectes no s'han de fer segons criteris empresarials, sinó segons la generositat buscant Déu en cada cosa; els líders de comunitats no imposen les seves visions, sinó que es fan esclaus dels altres... així queda un món capgirat, irreconeixible, on els últims acaben essent els primers, on l'Esperit va sempre per davant de la llei i no al revés, on la vida s'humanitza fins a tal punt que els oprimits se senten poderosos i valents per sortir de la opressió.

I tot pot néixer d'una discapacitat? Tant lluny podem córrer?
"Coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures" (Jn 8,32)